

4. Kas määruse (EÜ) nr 1234/2007 artikli 118m lõike 2 punkti c ja määruse (EL) nr 1308/2013 artikli 103 lõike 2 punkti c tuleb tõlgendada nii, et need on kohaldatavad üksnes valede või eksitavate märgete suhtes, mis võivad jätta asjaomasele avalikkusele toote päritolust vale mulje?

- ⁽¹⁾ Nõukogu 22. oktoobri 2007. aasta määrus (EÜ) nr 1234/2007, millega kehtestatakse põllumajandusturgude ühine korraldus ning mis käsitleb teatavate põllumajandustoodete erisätteid (ühise turukorralduse ühtne määrus) (ELT L 299, lk 1).
- ⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määrus (EL) nr 1308/2013, millega kehtestatakse põllumajandustoodete ühine turukorraldus ning millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EMÜ) nr 922/72, (EMÜ) nr 234/79, (EÜ) nr 1037/2001 ja (EÜ) nr 1234/2007 (ELT L 347, lk 671).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Oberster Gerichtshof (Austria) 1. augustil 2016 – Hansruedi Raimund versus Michaela Aigner

(Kohtuasi C-425/16)

(2016/C 402/19)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Oberster Gerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Hansruedi Raimund

Kostja: Michaela Aigner

Eelotsuse küsimused

1. Kas hagi seoses ELi kaubamärgi rikkumisega (määruse (EÜ) nr 207/2009⁽¹⁾), mida on muudetud määrusega (EL) nr 2015/2424, artikli 96 punkt a) võib jätta rahuldamata vastuväite tõttu, et taotluse esitaja tegutses kaubamärgi taotluse esitamisel pahauskelt (määruse nr 207/2009, mida on muudetud määrusega nr 2015/2424, artikli 52 lõike 1 punkt b), kui kostja küll esitas sellel nõudel põhineva vastuhagi, mis käsitleb ELi kaubamärgi kehtetuks tunnistamist (määruse nr 207/2009, mida on muudetud määrusega nr 2015/2424, artikli 99 lõige 1), kuid kohus ei ole vastuhagi kohta veel otsust teinud?
2. Kui [esimesele küsimusele] tuleb vastata eitavalt, siis kas kohus võib jätta õiguste rikkumist käsitleva hagi rahuldamata kostja vastuväite tõttu, et hageja tegutses kaubamärgi taotluse esitamisel pahauskelt, kui kohus rahuldab vähemalt samal ajal vastuhagi, mis käsitleb vaidlusaluse kaubamärgi kehtetuks tunnistamist, või peab ta õiguste rikkumist käsitleva hagi lahendamiseks igal juhul ootama, kuni vastuhagi kohta tehtud otsus on jõustunud?

⁽¹⁾ Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hispaania) 2. augustil 2016 – Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) ja Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) versus José Blanco Marques

(Kohtuasi C-431/16)

(2016/C 402/20)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Põhikohtuasja pooled

Apellandid: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) ja Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Vastustaja apellatsioonimenetluses: José Blanco Marques

Eelotsuse küsimused

1. Kas siseõiguse normi nagu kuninga 23. juuni 1972. aasta dekreedi 1646/1972 artikli 6 lõige 4, milles on sätestatud, et pensioni arvutamise baassummal 20 %-lise lisa maksmine üle 55-aastastele pensionisaajatele, kellel on oma tavapärasel kutsealal töötamiseks püsiv täielik töövõimetus, „peatatakse selleks ajaks, kui töötaja saab töökoha“, on määruse (EMÜ) nr 1408/71 ⁽¹⁾ artiklite 12, 46a, 46b ja 46c ning määruse (EÜ) nr 883/2004 ⁽²⁾ artiklite 5, 53, 54 ja 55 tähenduses hüvitiste kattumise vältimise õigusnorm, võttes arvesse, et Hispaania Tribunal Supremo (kõrgeim kohus) on otsustanud, et nimetatud siseõiguse normis sätestatud ühitamatus on kohaldatav mitte ainult töökohal töötamise, vaid ka vanaduspensionist saamise suhtes?
2. Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav, siis kas määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikli 46a lõike 3 punkti a ja määruse (EÜ) nr 883/2004 artikli 53 lõike 3 punkti a tuleb tõlgendada nii, et vaidlusaluse hüvitise ja teisest Euroopa Liidu riigist või Šveitsist saadava pensioni kattumise vältimise õigusnormi võib kohaldada ainult siis, kui on olemas siseriiklik seadusjärgu õigusnorm, milles on sõnaselgelt sätestatud, et sotsiaalkindlustuse invaliidsus-, vanadus- või toitjakao-tushüvitised – nagu käesolevas asjas vaidlusalune hüvitis – on ühitamatud hüvitiste või tuludega, mille saamise õiguse on hüvitisesaaja omandanud välisriigis? Kas vastavalt määruse (EMÜ) nr 1408/71 artiklile 12 ja määruse (EÜ) nr 883/2004 artiklile 5 võib hüvitiste kattumise vältimise õigusnormi kohaldada teisest Euroopa Liidu riigist või Šveitsist saadavate pensionite suhtes, kui sõnaselge õigusnorm puudub, aga liikmesriigi kohtupraktikas on vastu võetud tõlgendus, mis eeldab, et vaidlusalune hüvitis on ühitamatu Hispaania siseõiguses ette nähtud vanaduspensioniga?
3. Kui vastus eelmisele küsimusele pooldab hüvitiste kattumise vältimise Hispaania õigusnormi kohaldamist (selle laiendamisega kohtupraktika kaudu) arutatavale kohtuasjale, vaatamata sellele, et puudub sõnaselge seadus, mis käsitleb välisriigis omandatud hüvitise või tulu saamise õigusi, siis kas tuleb arvestada, et 20 % pensionilisa, mida Hispaania sotsiaalkindlustuse õigusaktide kohaselt saavad üle 55-aastased töötajad, kes on tunnistanud oma tavapärasel kutsealal töötamiseks täielikult püsivalt töövõimetuks, nagu kirjeldatud, on Šveitsi sotsiaalkindlustussüsteemi vanaduspensioniga samaliigiline või sellest erinevat liiki hüvitis? Kas määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikli 4 lõikes 1 ja määruse (EÜ) nr 883/2004 artikli 3 lõikes 1 esitatud eri sotsiaalkindlustusliikide määratlus on ühenduse ulatusega või tuleb järgida liikmesriigi õiguses iga konkreetse hüvitise kohta antud määratlus? Kui see määratlus on ühenduse ulatusega, siis kas käesoleva menetluse esemeks olevat 20 % pensionilisa püsiva täieliku töövõimetuse pensioni arvutamise baassummal tuleb lugeda töövõimetushüvitiseks või töötushüvitiseks, võttes arvesse, et see täiendab tavapärasel kutsealal töötamiseks püsiva täieliku töövõimetuse pensionit seetõttu, et üle 55-aastaste puhul on teise töö leidmine raske, nii et kui hüvitisesaaja asub tööle, siis selle pensionilisa maksmine peatatakse?
4. Kui loetakse, et need kaks hüvitist on samaliigilised, ja arvestades, et Hispaania töövõimetuspensionist ega selle pensionilisa summa kindlaksmääramiseks ei ole võetud arvesse teises riigis osamaksete tasumise perioode, kas tuleb arvestada, et Hispaania 20 % pensionilisa püsiva täieliku töövõimetuse pensioni arvutamise baassummal on hüvitis, millele kohaldatakse hüvitiste kattumise vältimise õigusnorme, kuivõrd seda summat tuleb lugeda sõltumatuks kindlustus- või elamisperioodide kestusest määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikli 46b lõike 2 punkti a ja määruse (EÜ) nr 883/2004 artikli 54 lõike 2 punkti a tähenduses? Kas võib kohaldada hüvitiste kattumise vältimise õigusnormi, kuigi nimetatud hüvitist ei ole määruse (EMÜ) nr 1408/71 IV lisa D osas ega ka määruse (EÜ) nr 883/2004 IX lisas loetletud?
5. Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav, siis kas on kohaldatav määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikli 46a lõike 3 punktis d ja määruse (EÜ) nr 883/2004 artikli 53 lõike 3 punktis d sätestatud õigusnorm, mille kohaselt võib Hispaania sotsiaalkindlustushüvitist vähendada „vaid summa piires, mis vastab [teise riigi, käesoleval juhul Šveitsi] õigusaktide alusel makstavate hüvitiste suurusel“?

6. Kui loetakse, et need kaks hüvitist on eri laadi ja kuna ei ole teada, et Šveits kohaldaks mingisugust hüvitiste kattumise vältimise õigusnormi, siis kas määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikli 46c ja määruse (EÜ) nr 883/2004 artikli 55 alusel võib kohaldada vähendamist Hispaania püsiva täieliku töövõimetuse pensioni terve 20 % lisasumma suhtes või see vähendamine jaotada või seda kohaldada *pro rata*? Kas mõlemal juhul tuleb kohaldada määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikli 46a lõike 3 punktist d ja määruse (EÜ) nr 883/2004 artikli 53 lõike 3 punktist d tulenevat piirangut, mille kohaselt võib Hispaania sotsiaalkindlustushüvitist vähendada vaid „summa piires, mis vastab teise riigi, käesoleval juhul Šveitsi õigusaktide alusel makstavate hüvitiste suurusele“?

⁽¹⁾ Nõukogu 14. juuni 1971. aasta määrus (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustuskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes (EÜT 1971, L 149, lk 2; ELT eriväljaanne 5/1, lk 35).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta määrus (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise kohta (ELT 2004, L 166, lk 1; ELT eriväljaanne 5/5, lk 72).

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesfinanzhof (Saksamaa) 17. augustil 2016 – Finanzamt
Bingen-Alzey versus Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co. KG**

(Kohtuasi C-462/16)

(2016/C 402/21)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesfinanzhof

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Finanzamt Bingen-Alzey

Vastustaja: Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co. KG

Eelotsuse küsimus

Kas ravimeid tarnival ravimitootjal on Euroopa Kohtu praktika alusel (kohtuotsus, 24.10.1996, Elida Gibbs, C-317/94 ⁽¹⁾) ning liidu õiguses kehtivat võrdse kohtlemise põhimõtet silmas pidades õigus vähendada maksustatavat väärtust vastavalt nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ ⁽²⁾, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artiklile 90, kui

- ta tarnib kõnealuseid ravimeid hulgimüüjate kaudu apteekidele;
- apteegid tarnivad neid eratervisekindlustusega isikutele, kusjuures ravimitelt tuleb tasuda käibemaks;
- ravikulude kindlustamisega tegelev ettevõtja (eratervisekindlustuse andja) hüvitab isikutele, kes on temaga sõlminud eratervisekindlustuse lepingu, ravimite ostmisega seotud kulud ja
- ravimitootja on teatud õigusnormi alusel kohustatud tegema hinnaalandust eratervisekindlustuse andjale?

⁽¹⁾ EU:C:1996:400, EKL 1996, lk I 5339, punktid 28 ja 31.

⁽²⁾ ELT L 347, lk 1.